

Begge steder var det en enkelt mands initiativ, der bevirkede de forbedrede forhold, i Norge lodskaptajn Gabriel Christianssøn, i Danmark lodskaptajn Poul Løvenørn. Dog må det bemærkes, at Christianssøns indsats — i hvert fald efter den foreliggende fremstilling — var større, idet han synes at have stået på ganske bar bund, da han ved sin energi tvang regeringen til at gribe ind.

I Danmark havde regeringen derimod en lille menneskealder syslet med spørgsmålet uden at komme til noget resultat, men også her synes den regulerende forordning af 1797 at være stærkt inspireret af den enkelte mand, Løvenørn, som derefter bragte forordningens bestemmelser ud i livet på den smukkeste måde.

For den nyeste tids vedkommende er Gabriel Smiths arbejde af stor betydning ved den sagkundskab, der ligger bag, og ved de mange havneplaner og kajkonstruktioner, den bringer i illustrationsmaterialet.

*Otto Smith.*

I det store ansete Genferblad »Journal de Genève« 7., 15., 17., 26. og 29. September og 5. Oktober 1924 har Underarkivar Frøken Henny Glarbo under Titlen *Charles Bonnet et le Danemarck* meddelt en Række Træk, som belyser den svejtsiske Naturforskers mangeaarige livlige Forbindelser med Danmark. Artiklerne omhandler særlig de fire Kunstnere Jens Juel, Clemens, Bradt og Simon Malgo, der alle opholdt sig længere Tid i Svejts og udførte en Række Arbejder, ikke blot Illustrationer til Bonnets forskellige naturhistoriske Værker, men ogsaa talrige Portrætter af samtidige svejtsiske og udenlandske Personligheder. Artiklerne, som meddeler store Uddrag af utrykt Brevstof, har navnlig kunsthistorisk Interesse ved at fastslaa Resultaterne af Juels Virksomhed i Svejts og dertil føje Oplysninger om endnu eksisterende Billeder og om deres Ejere.

*Ax. L.*

R. Mookerji: *Local Government in Ancient India*. 2. ed. Oxford 1920.

Hvad der giver denne meget fængslende Bog dens store Værdi, er en grundig Udnyttelse af det rige Materiale, som Indskrifterne yder til Bedømmelse af det demokratiske, lokale Selvstyre i Indien. Vi har ellers hovedsagelig været henvist til den politiske og juridiske Faglitteratur, der udgaaet fra Fyrste- og Brahmankredse giver et meget ensidigt Billede af Forholdene; langt mere levende er det Stof, som navnlig den buddhistiske fortællende Literatur indeholder, men først med Indskrifterne befinder vi os paa den solide Virkeligheds Grund. Mookerjis Bog kombinerer derfor de for største Delen fra Nordindien stammende literære Kilder med